

HQ
HQN™

*Hoiduge skandaalsete
naiste eest...*

NICOLA CORNICK

Armuke keskööks

Triloogia „Kõrgseltskonna skandaalsed naised”

3. raamat

Nicola Cornick
Mistress by Midnight
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Nicola Cornick

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09229011
ISBN 978-9949-25-103-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Nagu teised selle triloogia raamatud, on ka „Armuke keskööks“ inspireeritud tõsielusündmustest. Antud juhul on selleks Londoni õlleuputus 1814. aastal, kui suurima õllevabriku käärismistõrred Tottenham Court Roadil plahvatasid, ujutades lähedal asuvad tänavad õllega üle ja nõudes mitu inimelu. Üks elu kaotanutest oli mees, kes suri alkoholimürgistusse, joonud liiga palju tänavatel tulvavat õlut.

„Armuke keskööks“ jutustab Merryni loo. Kõrgseltskonna kuulsa tooniandja leedi Joanna Granti õde Merryn on sinisukk, kelle õpetlaslik tegevus varjab salaelu, kui ta töötab eradetektiivina Tom Bradshaw' heaks. Samuti on Merrynil käimas vendeta Garricki, uue Farne'i hertsogi vastu, kes on vastutav tema venna surma eest. Kui õlleuputus jätab Merryni ja Garricki koos lõksu ning nad kardavad oma elu pärast, areneb nende vihkamisest uut laadi – seekord metsiku kire side. Aga kas see elab uputuseõuduse üle?

Olen nautinud „Kõrgseltskonna skandaalsete naiste“ triloogia kolme raamatu kirjutamist, kuid uurides mu veebilehte www.nicolacornick.co.uk, võib leida palju rohkem taustaalugu ja põnevaid detaile.

Mu emale Sylviale

Haijam, nüüd kobarate jooki joo ja rõõmusta,
ning oma kaunis neid sa kaasa too ja rõõmusta!
Ja kuna lõpuks kõigest olnust olematus saab,
sa mõttes olematust olev loo ja rõõmusta!

Umar Haijam „Nelikväärsid“, värss 108
pärsia keelest tõlkinud Haljand Udam

Esimene peatükk

London, november 1814

„Me ei oodanud teid, Teie Kõrgus,“ ütles ülemteenner Pointer.

Garrick Northesk, Farne'i hertsog, peatus oma mantlit lahti nõöpides. Vihmapüsad õlgadel sätendasid vestibüüli ähmases küünlavalguses nagu tolmused teemandid, enne kui libisesid pritsides kiviplaatidest põrandale.

„Tore ka sind jälle näha, Pointer,“ ütles ta.

Ülemteenri näoilme ei muutunud. Ilmselt, mõtles Garrick, polnud ta kadunud isa teenritega naljatanud. Muidugi mitte. Kaheksateistkümnes hertsog oli olnud kuulus paljude asjade poolest, kuid huumorimeel polnud nende hulgast.

„Meil polnud aega teie kambrit ette valmistada, Teie Kõrgus,“ jätkas Pointer, „samuti pole majas toitu. Sain teie sõnumi kätte alles paar tundi tagasi ja mul polnud veel aega personali tööle rakendada.“ Ta osutas kinnikaetud mööbli ja tolmuste

Nicola Cornick

peeglite poole. „Maja on olnud suletud. Meil pole olnud võimalust koristada.“

See oli ilmselge asjaolude nentimine. Määratu vestibüüli keskel rippusid pikad ämblikuvõrgud lühtrilt alla. Londoni tänavate tolm ja sõmerad krigisesid Garricki saabaste all, kui ta läks üle põranda. Kõikide kujude kummituslikud katted ja kinnikaetud mööbel andis gootilikule salapäratunnetusele üksnes lisa. Seinälühtrites põles ainult kaks küünalt, heites pikki varje. Ja siin oli külm, väga külm. Garrick soovis, et oleks mantli selga jätnud.

„Ma ei vaja täna õhtul midagi, tänan,“ ütles ta. „Ainult üht küünalt, et näeksin voodisse minna, ja veidi kuuma vett.“

„Teil ei olegi pagasit, Teie Kõrgus?“ Pointeri pikk nina, tema nimele nii kohane, tõmbles laitvalt.

„See järgneb mulle,“ vastas Garrick lühidalt. Ükski tõld poleks suutnud sammu pidada tema põrguliku ratsutamisega.

„Ja teie kammerteener?“

„Ka Gage järgneb.“

Garrick võttis seinälühtrist küünla, jättes Pointeri pimedasse vestibüüli koletisliku õõliblikana ringi lehvima. Ta oli väsinud, tegelikult lausa kurnatud, väsimus ulatus üdini ja jäsemed valutasid tugevast, kogu päeva kestnud ratsutamisest. Ta oli matnud oma isa alles viis päeva tagasi perekonna mausoleumi Farnecourti Iirimaa läänerannikul. Loomulikult valis see vana saatana, et ta maetaks oma Iirimaa valdustesse kogu pompöössuse, suurejoonelisuse ja maksimaalse ebamugavusega oma perekonnale. Eluajal polnud kadunud hertsog Farnecourtist kunagi isegi küünemusta võrra hoolinud, pidades ilusat Iiri maanurka barbaarsetks ja selle inimesi paganateks. Polnud midagi imestada, et matusele oli ilmunud vähe inimesi peale tema perekonna, ja need, kes tulid, olid seda teinud arvatavasti ainult selleks, et

veenduda, kas vanamees on tõepoolest surnud. Noh, nüüd oli hauakamber suletud ja haua tagant ei saa tagasi tulla isegi mitte kaheksateistkümnes hertsog.

Nüüd oli tema, Farne'i hertsog, ilma ainsagi pojata, kes talle järgneks.

Ega tule kunagi ühtki.

Tema esimene abielu oli olnud piisav katastroof. Tal polnud mingit kavatsust uuesti proovida.

Garrick peatus poolel lühikesel trepikärgul, mis viis teisele korrusele. Astmete keerulise inkrusteeringuga parkett oli mustusest tuhm. Rauast käsipuude elegantseid keerde ja sõlmi kaudu nästasid tihedad valged ämblikuvõrgud. Maja oli nagu hauakamber. Kui kohane.

Tema isa, kaheksateistkümnes hertog, oli olnud raevus, et sureb nii ebaõigel ajal, kui pool tema elueesmärkidest on ikka veel täitmata. Ta oli määratsenud oma surmahaiguse vastu – reaktsioon, mis oli kõige tõenäolisemalt ta veel kiiremini hauda viinud. Nii et nüüd oli Garrick selle mausoleumi ja veel kaheksümne kuue valduse peremees kümnes erinevas krahvkonnas, lisaks veel häbitult suur muu varandus. Seda oli rohkem, kui ühel mehel oleks õigus omada.

Pigem harjumusest kui omal valikul lükkas Garrick lahti kuuenda magamiskambri ukse pimedusse kulgeva lõputu koridori vasakpoolses küljes. Neil harvadel juhtudel, kui ta oli jäänud oma isa majja Londonis, oli see alati olnud tema tuba. See oli väiksem kui tseremoniaalkambrid, kuid mitte raasugi õdusam. Farne House oli määratud avaldama hardust ja muljet, mitte aga ütlema tere tulemast. Koridoride labürintis võis väiksem armee mitu päeva ekselda. Kamin oli tühi ning kogu ruum külm ja külalislahkusetu, kuigi õhus hõljus suitsu kummaline lõhn, otse-

Nicola Cornick

kui oleksid küünlad hiljuti kustutatud. Põrandal lebas „Mansfield Parki“^{***} eksemplar. Garrick tõstis raamatu hajameelselt üles ja viis tagasi lauale.

Kostis koputus uksele: see oli teenija õnnistuslikult kuuma veega. Ilmselt oli Pointeril õnnestunud üles trummeldada vähemalt üks teenija, kes teda aitaks. Tüdruk asetas veekannu ettevaatlikult kõrvallauale ja tegi talle hirmunud niksi. Tema püüanisilmne pilk uuris ta nägu ja libises siis eemale, kui Garrick pöördus, et tüdrukut tänada. Võib-olla tüdruk kartis teda juhuks, kui ta peaks olema samasugune nagu ta sigitaja. Kuuldused kadunud hertsogi käitumisest pidid olema jõudnud igasse teenriteagentuuri Londonis. Garricki isa oli pidanud teenijatüdrukute vägistamist pigem oma privileegiks kui jälgiks kuriteoks. Kaheksateistkümnes hertsog oli peksnud oma teenreid ja andnud jalahoop koertele ning *vice versa*. Garrick tundis, kuidas ta magu vastikusest ja jälkusest nende mälestuste peale krampi tõmbus.

Kui tüdruk oli minema jooksnud, tiris ta südamesttuleva ohkega oma saapad jalast. Kuna tal polnud toapoissi käepärast, oli õnn, et ta ei olnud mingi dändi. Talle meeldis peen nahk, kuid ta ei tahtnud saapaid, mis oleksid nii kitsad, et neid tuli toore jõuga jalast tõmmata. Samuti ei nõudnud ta kuub õlgadelt mahasaamiseks keelitamist. Ta oli omandanud isegi oskuse talutava hõlpsusega ise oma kaelasidet siduda. Teda oli alati rabinud ülimalt ebapraktilisena võimetus ise ilma abita riietuda või riideid seljast võtta, otsekui oleksid laps või invaliid. Pealegi oli ta palju aastaid elanud ja reisinud kohtades, kuhu isegi kõige pühendunum teener iial ei järgneks.

* „Mansfield Park“ – Jane Austini romaan. (Tõlkija)

Kuum vesi eemaldas reisimustuse ja pani teda järsku soovima vanni, et ta saaks leevendada oma sadulast valusat keha, kuid oli juba hilja ja ta ei tahtnud teenreid jälle häirida. Homme tuleb tal alustada pingelise tööga oma isa afääride ülevõtmisel. See oli tema kohus. Hertsogitiitel oli privileeg, või nii oli talle hällist peale räägitud. Kahju, et ta nägi seda kui koletislikku koormat. Ta siiski ei väldi oma koormat. Ta teadis kõike kohusetundest ja teenimisest. Ent nüüd ei tahtnud ta midagi muud, kui vaid magada.

Tualettlaua seisis karahvin. Impulsi ajal valas ta klaasitäie brändit, lootes, et see võib teda veidi soojendada. See tegi rohkemat: see põletas tuletee alla makku, meenutades talle, et ta polnud vähemalt selle päeva jooksul midagi sünnud. Mis sellest. Ta täitis klaasi uuesti ja viskas vedeliku jälle kurku ühe või kahe korraga. Kange napsi ja väsimuse kombinatsioon pani pea ringi käima, kuid nüüd vähemalt suudab ta magama jääda.

Garrick arvas, et voodi on röske, kuid tema üllatuseks olid linad külmad ja siledad, aga täiesti kuivad. Ta libises südamest tuleva ohkega nende vahele ja pani pea vastu kõige pehmemat udusulepatja. Tõusis mingi lõhn, põiklev, magus, sinililiate õrn lõhn, segunenud suvise aia ja kuslapuu aroomidega. See täitis ta meeli ja soojendas teda seestpoolt väljapoole, äratades tunde, mis olid niisama ootamatud kui soovimatud. Järsku tundus lina siidine libisemine nagu armastaja hellitus ta paljal rinnal. Ta võis maitsta kiusatust, magusat, tumedat ja provotseerivat. Tema keha jäigastus ereksiooni.

Ta unistas. Fantasearis.

Oiates keeras Garrick küljele ja sundis oma ekslikku keha alistuma. Mõistus valitseb materia üle. See oli lihtne. Ta oli seda sadu kordi varem teinud. Kuid seekord oli iha liiga tugev ning tulnud liiga kõvasti ja kiiresti.